

BIBEL OG BEKJENNELSE

NR. 1 2025 – 45. ÅRGANG

*«Du leder meg med ditt råd,
og siden tar du imot meg i herlighet.»
(Salmenes Bok 73,24)*

BIBEL OG BEKJENNELSE

utgis av Den Lutherske Bekjennelseskirke.
ISSN 0806-5365

Bladet kommer ut med fire nr. pr. år.
Frivillig abonnementsavgift kr 150,- pr. år
Bibelsitater er fra Bibel 2011 © Bibelselska-
pet, dersom ikke annet er nevnt

Redaksjon: Tor Jakob Welde (ansv. red.),
Egil Edvardsen og David Edvardsen

Redaksjonens adresse:

T.J. Welde, Sundts veg 9A, 5221 NESTTUN
E-post: pastorwelde@gmail.com

Internett: www.luthersk-kirke.no

Bankgiro: 3361 16 43948

Ekspedisjon: Egil Edvardsen, egil@luthersk-
kirke.no, tlf. 99 03 98 56

**DEN LUTHERSKE
BEKJENNELSES-
KIRKE (LBK)**

Den Lutherske Bekjennelseskirke er en evangelisk-luthersk kirke som tror at Gud har gitt hele verden det glade budskap om den forsoning som har skjedd i Kristus. Vi tror at Jesus Kristus er sann Gud, at han har blitt menneske for vår skyld, levd et liv uten synd, lidt og dødt i vårt sted og oppstått fra de døde. Vi tar imot denne forsoning gjennom troen, får tilgivelse for alle våre synder og har løfte om evig liv sammen med Gud. Hensikten med vår kirkes eksistens er å føre videre dette glade budskap, og samles omkring forkynnelsen, dåpen og nattverden for å vokse i den tro vi har fått av Gud.

Vår kirkes tro har en eneste grunnvoll, nemlig det Ord som Gud har gitt oss i Det gamle og nye testamentes hellige skrifter. Det er Gud selv som har inspirert de menneskelige forfatterne av Bibelens 66 bøker, og derfor må disse skrifter ikke betraktes som menneskelige produkt, men som Guds eget ord. Bibelens ord er den eneste normen for sann kristen lære. Vi tror at Bibelen må leses ut fra dens egenart og karakter. Poesi må leses som poesi, historie som historie, og så videre.

Vi bekjenner oss til de lutherske bekjennelsesskriftene som er samlet i Konkordiebo-ken fra 1580, ettersom vi har funnet at de overensstemmer helt med vår kirkes eneste grunnvoll, Bibelen.

Vår tro er ikke ny, men har funnes i alle tider, der mennesker har tatt imot Guds ord og rettet seg etter det. Fordi vi vet at vi er store syndere for Gud, behøver vi Guds ords rene og klare undervisning der tilgivelse og oppreisning gis oss i forkynnelsen av Jesu forsoningsverk.

LBK deler tro og kirkefelleskap med KELK, Den konfesjonelle evangelisk-lutherske konferansen, som består av 32 medlemskirker rundt omkring i verden, blant annet Evangelisch-Lutherische Freikirche i Tyskland, Evangelical Lutheran Synod og Wisconsin Evangelical Lutheran Synod i USA. I alt er vi omkring en halv million kristne i dette internasjonale fellesskap. Det er vårt håp at flere skal komme med i vårt fellesskap der Frelseren Jesus og syndenes tilgivelse alltid står i sentrum.

Fra redaksjonen

Jesu pasjon

Ordet pasjon har flere betydninger. Ofte forbinder vi det med lidenskap – en intens, altoppslukende følelse. At en person er *pasjonert*, betyr at han er begeistret eller sterkt opptatt av noe. Vi kan si om noen at «hun var lidenskapelig opptatt av løping – hennes store pasjon var å delta i maraton.»

Men når vi snakker om Jesu pasjon, handler det om hans smertefulle lidelse, som Bibelen forteller så mye om. Det latinske ordet *passio* betyr nettopp «lidelse» og «utholdenhet». Når en komponist skriver en pasjon, er det snakk om et musikalsk verk basert på evangeliens beretning om Jesu lidelse – som Johann Sebastian Bachs berømte Matteuspasjonen og Johannespasjonen.

Lidenskap og lidelse er altså to forskjellige betydninger av ordet pasjon – men i Jesu lidelseshistorie kan vi se at de to faktisk møtes. Hans store lidelse på den lange fredagen var drevet av en dyp kjærlighet. Evangeliene viser oss klart at dette ikke var en meningsløs tragedie, noe som aldri burde ha skjedd. Tvert imot – Jesus gikk frivillig og bevisst inn i lidelsen:

«Se, vi går opp til Jerusalem, og alt det som profetene har skrevet om Menneskesønnen, skal gå i oppfyllelse...»

Av kjærlighet til menneskene i denne verden var han villig til å tåle og utholde alt.

Lidenskap – i betydningen sterk kjærlighet – var altså drivkraften i Jesu lidelse. Han brant for sitt store oppdrag: å vinne frelse for oss fortapte syndere. Det var derfor han var kommet hit til jorden, og han ga seg selv helt og fullt til dette. Hans «mat» var å gjøre sin Fars vilje og fullføre hans verk (Joh 4,34). Han omtaler det til og med som å bli «herliggjort» når han skal ta på seg lidelsen og døden i vårt sted (Joh 12,23). På korset ba han for sine bødler: «Far, tilgi dem, for de vet ikke hva de gjør.»

Samtidig gjennomgikk han ufattelige lidelser, både sjelelig og fysisk.

Når dette bladet kommer i hendene til dere abonnenter, er vi inne i fastetiden – den årlige forberedelsen til påskefesten. Og opp gjennom århundrene har et hovedmotiv i fastetiden vært nettopp Jesu pasjon. «Fra reformasjonstiden av holdt man pasjonsgudstjenester i fasten – ikke på søndager, men ellers i uken. I Danmark-Norge kom det i 1639 et kongelig påbud om at det skulle prekes over deler av lidelseshistorien hver onsdag i fastetiden.» (T. Kopperud, *På vandring gjennom kirkeåret*, s. 69)

I dette nummeret har vi derfor et spesielt fokus på Jesu pasjon. Fem pastorer og en teologistudent fra Norge, Sverige og Finland har skrevet hver sin betraktning fra en av delene («aktene») i vår Herres lidelseshistorie. I tillegg kan du blant annet lese om den vanskelige situasjonen for kristne i dagens Nigeria – de trenger vår forbønn. Inkludert er også programmet for årets kirkemøte på Solgry i Sveio, 1.–3. august. Dette ser ut til å bli en oppbyggelig og givende helg. Be om at Gud må velsigne denne samlingen, noter deg påmeldingsfristen – og kom og bli med!

1

En vidunderlig avskjedsgave

«Dere vet at om to dager er det påske, og Menneskesønnen blir utlevert for å bli korsfestet» (Matt 26,2). Den første akten i Kristi lidelseshistorie begynner på samme sted som et av musikkhistoriens absolutt største mesterverk, Johann Sebastian Bachs *Matteuspasjonen*. I dette over tre timer lange verket forenes den vakreste musikk med budskapet om Frelserens lidelse og død. Tekstene fra Matteusevangeliet veksler med koraler og soloarier. Etter åpningskoret og etter at evangelisten har sunget sin innledning, hører vi bassen synge Jesu ord: *Ihr wisset, daß nach zweien Tagen Ostern wird* (Dere vet at om to dager er det påske).

Jesus visste alt som skulle skje fremover, og han hadde allerede tre ganger fortalt disiplene om dette, men de hadde ikke forstått hva han snakket om. Da Jesus senere ble salvet med olje av Maria under festen i Betania, ble budskapet hans ytterligere forsterket med ordene: «*Hun har på forhånd salvet kroppen min til gravferden*» (Mark 14,8). Jesus hadde aldri brukt tomme høflighetsfraser for å unngå å vekke ubehag, men sa alltid sannheten – også på denne festen.

Etter dette får vi følge hvordan Judas Iskariot forberedte sitt forferdelige svik. Kjærligheten til penger, mangelen på kjærlighet til sin Frelser og hans motvilje mot å ta inn over seg hva Jesus hadde kommet for å gjøre for alle mennesker, inkludert Judas, gjorde at djevelen fikk en lett oppgave med å forlede ham til å forråde Jesus. Dersom vi lukker ører og hjerter for Jesus, venter det oss samme skjebne som Judas møtte etter døden: en tilværelse i helvete med en lidelse som aldri tar slutt.

Men det er helt unødvendig at noe slikt skal skje. For Jesus er Guds eget Lam som tar bort verdens synd – han har båret alt ondt vi og hele verden noensinne har gjort. Påskelammet som ble spist i den øvre salen, var bare et forbilde på det sanne Påskelammet, nemlig Jesus selv. Guds ord inviterer oss til i tro å ta imot denne vidunderlige gaven: at din synd er tatt bort. Derfor er det helt unødvendig at det skal

ende for oss slik det gjorde for Judas.

Jesus ville også gi oss en vidunderlig avskjedsgave som forteller om dette: Han ville gi oss av seg selv ved å innstifte nattverden, der han innbyr oss å spise av brødet med ordene: «*Dette er min kropp, som er for dere. Gjør dette til minne om meg!*» På samme måte tok han begeret etter måltidet og sa: «*Dette begeret er den nye pakt i mitt blod. Hver gang dere drikker av det, gjør det til minne om meg!*» (1 Kor 11,24-25). Når Jesus gir oss av seg selv – ikke bare gjennom sitt ord som vi hører, men også ved at vi kan kjenne ham med flere av våre sanser – blir vi på en spesiell måte forsikret om at han elsker oss.

Denne kjærligheten gir oss kraft til å overvinne stoltheten i hjertene våre. Mot slutten av den første akten gir Jesus oss også et eksempel på hvordan vi, i stedet for å være hovmodige, skal være mot hverandre – da han vasket disiplenes føtter. Å vaske skitne føtter var arbeidsoppgaven til enkle tjenere, og ingen av disiplene ville nedverdige seg til å ta denne rollen. Tvert imot hadde de kranglet om hvem av dem som var størst. Vi kan synes at det er uverdige av dem å krangle om noe slikt i en så alvorlig stund – akkurat som vi foreldre noen ganger blir skuffet når barna våre krangler om hvem som skal få mest eller få først. Men om vi er ærlige, ser vi at den samme stoltheten bor i våre egne hjerter, selv om vi ofte betrakter oss selv som for voksne til å vise den åpent.

Jesus viser oss hvordan han vil det skal være, ved å ydmyke seg selv og bli alles tjener: «*Menneskesønnen er ikke kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv som løsepenge for mange*» (Mark 10,45). Jesu handling med å vaske disiplenes føtter hadde dessuten en dypere betydning: Han har vasket oss rene fra all synd. Takk, kjære Frelser!

stud. theol. Anders Einarsson, Sverige

Han tømte vredens beger

Jesus visste hvorfor han, som er Guds evige Sønn, hadde kommet til verden. Det var for å gi sitt liv som en løsepenge for menneskeheten (Matt 20,28). Han hadde også fortalt disiplene sine at «Menneskesønnen skal overgis i menneskers hender, og de skal slå ham i hjel» (Matt 17,22–23). Nå var tiden inne for dette. Da Jesus og hans disipler forlot det siste måltidet – som også ble den første nattverden – og var på vei til Getsemane, sa han til dem: «I natt kommer dere alle til å falle fra og vende dere bort fra meg, for det står skrevet: *Jeg skal slå gjeteren, og sauene skal bli spredt*» (Matt 26,31).

Den Allmektige, som styrer alle hendelser etter sin vise plan, lot menneskenes ondskap ramme sin Sønn: De grusomme soldatene skulle piske og drepe ham. Derfor står det at Jesus ble slått og plaget av Gud (Jes 53,3). Ja, Gud skulle slå hyrden, sin egen Sønn, slik Anne Cundell-Cousin skriver i sin salme:

*Din Fader lyfte opp sin stav, O Jesu, över dig,
Och hårda slag din Gud dig gav, Men intet drabbar mig.
Du blod och tårar göt därav,
Din pina helar mig. [---]*

*Sitt svärd din Fader lyfte upp, O Jesu, över dig,
Och i din själ, ditt blod, din kropp Dess lågor släckte sig.
Så vann jag frid, så vann jag hopp,
Nu drabbar det ej mig.*

(Lova Herren 618:3,5)

Det var en forferdelig fysisk lidelse Jesus måtte utholde. Å bli torturert og spikret til et kors for å lide en langsam død – dette var blant de mest grusomme henrettelsesmetodene som er blitt ønsket ut. Alt var forutsagt: «Ved trengsel og ved dom ble han revet bort» (Jes 53,8, jf. Sak 12,10). Men vår Frelasers kroppslige lidelse var likevel ikke det verste. Det fantes noe som var enda verre – og det var dette som gjorde ham så dypt nedtyngt den natten i Getsemane. Sorg og angst grep ham. Hans sjel var «dypt bedrøvet, til døden». Tre ganger ba han til sin Far om at, om det var mulig, han måtte slippe den lidel-

sen som ventet: «Min Far! Er det mulig, så la dette begeret gå meg forbi. Men ikke som jeg vil, bare som du vil» (Matt 26,39). Han var uhyggelig redd. Han svettet blod da han tenkte på det som lå foran ham (Luk 22,44). Aldri har noe menneske vært så redd som Jesus var i den stunden.

Det kreves et visst åndelig lys for å forstå hvordan Jesus, den fullkomne helten, kunne være så redd i møte med døden. Det er jo egentlig underlig. Hvordan kunne for eksempel hedningen Sokrates, som også ble dømt til døden, tappert drikke av sitt giftbeger, mens Jesus svettet blod? Forklaringen ligger ikke i at Sokrates slapp tortur. Mange mennesker har utholdt tortur, men likevel, og dette gjelder ikke minst kristne, har de klart å bevare sin tro og sin frimodighet. Stefanus, som ble steinet til døde, var den første i rekken av kristne martyrer som med Guds hjelp viste stort mot i møte med døden (Apg 7).

Svaret på hvorfor Jesus var så redd, er at Gud la hele tyngden av menneskehetens samlede syndebyrde på Ham. Jesus sto framfor Faderen som den eneste menneskelige synderen. I den stunden ble han betraktet av Gud som den som hadde begått samtlige av verdens utallige synder – alle grusomheter som er blitt eller vil bli begått av verdens mennesker. Han ble også regnet som den som hadde gjort alle de onde handlingene du selv har utført i ditt liv, inkludert de aller verste. Alt ble samlet og lagt på ham i den stunden. Jesus ble straffet og pint på grunn av din synd. Han måtte drikke hele vredens beger.

I Getsemane kunne Jesus når som helst ha kalt på tolv legioner, 72 000 engler, fra sin Far i himmelen for å redde seg selv og slippe lidelsen (Matt 26,53). Senere kunne han også ha steget ned fra korset. Men om han hadde gjort det, kunne ingen mennesker fått sine synder tilgitt og blitt frelst. Det var ikke spikrene som holdt Guds Sønn fast på korset – det var hans kjærlighet til oss.

Lars Borgström, Sverige

Maleri av James Tissot (1836-1902),
Brooklyn Museum, New York

3

Frelserens bekjennelse og Peters fornektelse

Den tredje akten i vår Frelseres lidelseshistorie konsentrerer seg om to hendelser som viser hvilken stor forskjell det er mellom Kristus og oss mennesker. Kristus er den fullkomne og syndfrie. Vi mennesker er ufullkomne, svake og syndige. Kristus viker ikke av en tomme når han møter korset. Vi mennesker gir etter for den minste motstand.

Tidligere i lidelseshistorien har vi hørt om hvordan vår Herre Kristus ble forrådt av Judas i Getsemane og tatt til fange av soldatene. Deretter førte de ham fram for øverstepresten Kaifas og jødernes store råd. Der var det mange som vitnet falskt mot ham, men deres vitnemål stemte ikke overens slik at de ikke kunne dømme ham.

Hva svarer Jesus på alle anklagene? Han forsøker ikke å imøtegå dem. Han forsvarer seg ikke. Når de spør ham direkte om han er Guds Sønn, sier han: «Dere sier selv at *Jeg Er*.» Og de dømmer ham til døden. Stille og tålmodig lider han. Profeten Jesaja sier: «Han ble mishandlet, han ble plaget, og han åpnet ikke munnen, lik et lam som føres bort for å slaktes, lik en sau som tier når den klippes, og han åpnet ikke munnen» (Jes 53,7). «Han svarte ikke med hån når han ble hånt, han truet ikke når han led, men overlot sin sak til ham som dømmer rettferdig» (1 Pet 2,23).

Her ser vi den uskyldige og syndfrie Herren Jesus Kristus, Guds Sønn, bli dømt til døden av syndige mennesker. Han forsøker ikke å unngå dommen. For han vet at han må dø for å frelse alle syndere fra den evige dommen og døden, for å frelse deg og meg. For at vi skulle slippe å bli dømt for alle våre synder, måtte han ta dommen på seg og lide døden som vår stedfortreder. «Skylden som vi alle hadde, lot Herren ramme ham» (Jes 53,6). Straffen ble lagt på ham for at vi skulle få fred.

Kontrasten mellom Jesu vilige underkastelse under lidelsen og spotten og vår uvillighet til å bli hånet og måtte lide for Jesu skyld er stor. Det er Peter et godt eksempel på. Bare noen timer tidligere hadde han så overmodig sagt til Jesus: «Om så alle vender seg bort fra deg, kommer jeg aldri til å gjøre det.» Men da Jesus sa til ham: «I natt, før hanen galer, skal du fornekte meg tre ganger», gjentok Peter sitt løfte: «Om jeg så må dø med deg, vil jeg ikke fornekte deg» (Matt 26,33-35). Og i Getsemane hadde han våget sitt liv for å forsvare sin Herre. I den tredje akten av lidelseshistorien hører vi om hvordan det gikk. Jesu forutsigelse gikk nøyaktig i oppfyllelse. Da han ved ilden ble konfrontert med at også han var en av Jesu venner, sverget han på at han ikke kjente ham. Vi leser: «Han ga seg til å banne og sverge:

‘Jeg kjenner ikke denne mannen.’ I det samme gol hanen» (Matt 26,74). Da vendte Jesus seg og så på Peter, og Peter husket hva Jesus hadde sagt.

Peters fornektelse viser hvor svake vi mennesker er, hvor lett vi har for å bli feige og redde når vi møter motstand. Men dette skal lære oss til ikke å bygge vår tillit verken på oss selv eller på andre mennesker, men bare på Frelseren vår. For våre hjerter er svake og vaklende. De forandrer seg fra time til time. Hvem hadde vel ventet seg å finne en slik svakhet hos nettopp Peter, han som Herren hadde gitt navnet som betyr «klippe»? Derfor vil vi ikke bli hovmodige, for vårt kjød er skrøpelig.

Men historien om Peters fornektelse tjener også til trøst for oss. For i denne historien ser vi virkelig hvorfor Jesus måtte lide og dø for oss mennesker. Det var nettopp for slike som er som Peter og som handler som Peter, han døde. Etter at Peter hadde falt, vender ikke Frelseren seg bort fra ham i skuffelse, men ser på ham med kjærlighet. For det var for å frelse svake syndere som Peter og som deg og meg, han kom. Peter skriver selv i sitt første brev: «For Kristus selv led for synder, én gang for alle, den rettferdige for urettferdige» (1 Pet 3,18). Amen.

Egil Edvardsen

Maleri av James Tissot (1836-1902), Brooklyn Museum, New York

4

Hos Pilatus

Den romerske landshøvdingen Pontius Pilatus var svært forundret. Jesus svarte ikke et ord mot anklagene fra overprestene og de eldste. Å la seg hylle som konge var å opponere mot keiseren, mente de, og Jesus burde derfor dømmes til døden for oppvigleri. Men Pilatus innså at han egentlig ikke var noen trussel mot øvrigheten og at det heller var misunnelse og annet inne i bildet her. De religiøse lederne mislikte hans popularitet blant folket, og han provoserte ved å ha et annet syn på alle reglene deres om sabbaten. Han spiste med tollere og syndere. Han gjorde tegn og under. Han «gjorde seg selv til Gud», noe som var soleklar blasfemi, mente de.

Pilatus' hustru sendte ham en beskjed: «Ha ikke noe med denne rettferdige mannen å gjøre! Jeg har drømt så vondt i natt for hans skyld» (Matt 27,19). Han forsto selv at Jesus bare burde løslates. Men samtidig var det andre hensyn å ta: Pilatus var upopulær blant jødene etter å ha provosert dem tidligere, han måtte nå for all del unngå bråk og kritiske rapporter om ham til keiseren i Roma. Han ville ikke risikere å miste jobben eller bli omplassert.

Han ga ordre om en omgang med pisen. Kanskje den hissige flokken ville roe seg når de fikk se Jesus blodig og forslått? Men de ble ikke fornøyd med det. «Gir du ham fri, er du ikke keiserens venn,» ropte de (Joh 19,12). Ropene bare økte i styrke. «Korsfest ham!» Og Pilatus ga etter for presset. «Jeg er uskyldig i denne mannens blod. Dette blir deres sak,» sa han og vasket hendene sine. Hele forsamlingen svarte: «La blodet hans komme over oss og våre barn» (Matt 27,24-25). De tok gjerne på seg ansvaret, de så det som en god gjerning å drepe Jesus.

Skyldspørsmålet har opptatt mange. Hvem hadde skylden? Bibelens svar: vi alle! Jesus ble overgitt til døden for våre synder. Syndens lønn er døden, og

han tok på seg den dommen vi alle hadde fortjent. Det var din og min og alles syndeskyld han bar og gikk i døden for. Han ble «gjort til synd» for oss, og var dermed som historiens verste lovbrøyer rammet av Guds vrede og dom. Som vår stedfortreder, av kjærlighet til oss.

Jesaja forutsa: «Vi gikk oss alle vill som sauer, hver tok sin egen vei. Men skylden vi alle hadde, lot Herren ramme ham. Han ble mishandlet, han ble plaget, og han åpnet ikke munnen, lik et lam som føres bort for å slaktes, lik en sau som tier når den klippes, og han åpnet ikke munnen. Etter fengsel og dom ble han tatt bort. Men hvem i hans tid tenkte på at han ble utryddet av de levendes land fordi mitt folks lovbrudd rammet ham?» (Jes 53,6-8).

«La blodet hans komme over oss og våre barn!» ropte mengden og tenkte ikke på at de nå ble en del av oppfyllelsen av Skriftens ord om Messias. I århundrer hadde øverstepresten gått inn i tempelet og skvettet blod fra en syndofferbukke på soningsstedet i Det aller helligste, for å gjøre soning for folket (3 Mos 16,17). Den fredagen hos Pilatus sto Guds Messias, den store Øverstepresten midt iblant dem, han skulle nå med sitt hellige blod utføre soningen og renselsen for dem og deres barn og hele verden.

Alle har syndet. Men ved å ta vår dom på seg, har Jesus kjøpt oss alle fri. Vi er blitt kjent rettferdige, ufortjent og av hans nåde (Rom 3,23f). Blodet fra Guds Sønn rensar oss for all synd (1 Joh 1,7). I dåpen lar han velsignelsene av sitt frelsesverk komme over oss og våre barn. Vi er døpt til Jesu død, begravet med ham og gjenoppstått til et nytt liv i troen på ham. Vi er frikjent, og det er ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus (Rom 6,3f; 8,1).

Tor Jakob Welde

Hedersplasser

To av Jesu disipler kom en gang med et ønske: «La oss få sitte ved siden av deg i din herlighet, den ene på din høyre side og den andre på din venstre» (Mark 10,37). Men Jesus forklarte at på disse plassene skal de sitte som det er gjort i stand til.

Da Jesus hang på korset, så ikke disse disiplene noen herlighet. Som de andre disiplene hadde de flyktet da Jesus ble tatt til fange. Mens han hang på korset, sto de langt unna, skrekkslagne. Når de tenkte på hva som kunne vente dem – disipler av ham som nå var utsatt for den verste fornærelse som mennesker hadde klart å pønse ut – var det neppe en lengsel etter å få plassene ved hans side.

I stedet var det to forbrytere som fikk plassene ved siden av ham, den ene på hans høyre side og den andre på hans venstre. Begge fortjente døden, for de var syndere. Vi hadde også fortjent å dø. Våre synder skulle ha dømt oss til helvete.

Den ene røveren spottet Jesus. Han så ikke Frelseren. Men den andre hadde sett hvem Jesus var. «Frykter du ikke Gud, enda du har samme dom over deg? For oss er dommen rettferdig, vi får bare igjen for det vi har gjort. Men han har ikke gjort noe galt» (Luk 23,40–41). Denne synderen trodde at Jesus virkelig var en konge. «Jesus, husk på meg når du kommer i ditt rike.»

Røveren så lenger fram enn sin fryktelige død. Selv om han visste at hans straff var rettferdig, så han Jesus som sitt håp. Hvilken framtid hadde han? Innen noen få timer skulle han dø. Hva kunne

kongen Jesus gjøre for ham da?

Denne røveren fikk virkelig erfare bønnhørelse, mer enn han noen gang kunne ha forestilt seg. «I dag skal du være med meg i paradiset.»

Men før det skjedde, ble det svært mørkt. Et håndgripelig, konkret mørke senket seg over landet. Djevelen så ut til å triumfere. Det kunne se ut som han endelig skulle beseire fienden sin, noe han tidligere hadde mislyktes med, tross mange forsøk. Nå skulle han ta med seg menneskene til sin mørke bolig, uten håp og uten frelser.

Men han kunne ikke beseire Gud, Den Allmektige. Guds plan skulle nå virkelig gjøres. Og Jesus kunne uttale ordene «Det er fullbrakt» som et vitnesbyrd om at han hadde åpnet veien til himmelen. Det endelige offeret

for verdens synder var nå utført. Gjennom dette gjorde han klar en plass i himmelen for oss alle. Alle som, lik røveren, setter sin lit til Jesus og hans uskyldige offer i vårt sted, venter en plass i paradiset hos Gud.

«Han har ikke gjort noe galt.» For en visdom denne røveren uttrykte! Jesus selv vitnet på samme måte. «Hvem av dere kan overbevise meg om synd?» spurte han sine motstandere (Joh 8,46). Og Den Hellige Ånd viser til ham som vår øversteprest, «en som er prøvet i alt på samme måte som vi, men uten synd» (Hebr 4,15). Han led ikke for sine egne synder, men ble naglet til korset for de to røvernes synder – og for dine og mine synder.

Så kan vi med tillit se på den korsfestede Jesus og høre at han har gjort i stand et sted for oss i sin Fars hus. Han har gjort i stand hedersplasser for oss som vi ikke har fortjent. På grunn av hans fortjeneste ser vi fram til å være gjester ved bordet sammen med Abraham, Isak og Jakob, i fellesskap med alle hans hellige, de som har trodd på ham og satt sin eneste tillit til Guds nåde, gjennom hans hellige og uskyldige blod.

*För allt det onda som jag gjort
du dömdes, där jag dömas bort.
Och straffet lades uppå dig,
att livet måtte skänkas mig.*

Ola Österbacka, Finland

Den sjuende dagen

Den sjuende dagen hadde Gud fullført det arbeidet han hadde gjort, og den sjuende dagen hvilte han fra hele det arbeidet han hadde gjort. Gud velsignet den sjuende dagen og helliget den. For den dagen hvilte han fra hele sitt arbeid, det som Gud hadde gjort da han skapte. På langfredag, den sjettede ukedagen, hører vi Jesus fullføre en annen av Herrens store og underfulle gjerninger. På den sjuende dagen hvilte Jesus i graven fra hele det frelsesverk han hadde fullført og gjort. Dermed har han helliget graven til et hvilested for oss i påvente av oppstandelsens dag.

Da offiseren som hadde ansvaret for henrettelsen, så hvordan han utåndet, sa han: *Sannelig, denne mannen var Guds Sønn!* Jesu død fikk også to andre til å tre fram som hans disipler: Josef fra Arimatea og Nikodemus. Jesu død ga dem styrke og frimodighet. Josef tok mot til seg, gikk til Pilatus og ba om å få Jesu kropp. Josef var rik og en ansett rådsherre, noe som kan forklare at han fikk adgang hos Pilatus. Pilatus tilkalte offiseren som hadde hatt ansvar for korsfestelsen og fikk bekreftet at Jesus var død. Pilatus gjorde da et unntak og innvilget Josefs anmodning. De henrettedes kropp kunne overlates til nære slektninger og venner, men ingen av Jesu disipler eller brødre kom med noe ønske om det.

Josef gikk og tok seg av Jesu kropp. Tenk på at han var rik – han gjorde det med hjelp av sine tjenere. Nikodemus kom med så mye myrra og aloe som var vanlig ved en kongelig begravelse – og det var nettopp det dette var. Nå var Jesu fornedrelse over. De ga ham en etter forholdene verdig begravelse. Han ble lagt i en ny grav som Josef hadde latt hugge ut til seg selv, slik det var forutsagt, at han fikk sin grav hos en rik (Jes 53,9). Josefs tjenere hjalp til med å rulle en stor stein foran graven.

Slik er også vi blitt gravlagt på et helliget hvilested for en sabbatshvile. Gjennom dåpen er vi forenet med Kristus. Vi er i Kristus. Å være i Kristus innebærer å være forenet med hans lidelse, død, begravelse og oppstandelse. En enkel illustrasjon fra

People's Bible Teachings hjelper oss å forstå dette:

Legg et eple i en krukke. Sett krukken på et bord. Hvor er eplet? Det er i krukken, og dermed på bordet. Hvor enn du flytter krukken, er eplet der. Graver du ned krukken, blir eplet begravet. Graver du den opp, blir eplet løftet opp. Alt som gjelder krukken, gjelder også eplet inni den. I dåpen er vi blitt forenet med Kristus. Det som hendte med Jesus, regnes som om det har hendt med oss. Da Jesus gikk opp til Jerusalem for siste gang, sa Tomas: *Vi blir også med, så vi kan dø sammen med ham* (Joh 11,16). Og det er akkurat det som skjer med oss i dåpen. Vi er blitt forenet med Jesus i hans død. Paulus forklarer dette grundig i Romerbrevets sjettede kapittel. Han skriver blant annet:

Eller vet dere ikke at alle vi som ble døpt til Kristus Jesus, ble døpt til hans død? Vi ble begravet med ham da vi ble døpt med denne dåpen til døden. Og som Kristus ble reist opp fra de døde ved sin Fars herlighet, skal også vi vandre i et nytt liv. Har vi vokst sammen med Kristus i en død som er lik hans, skal vi være ett med ham i en oppstandelse som er lik hans.

Da Jesus kom til Johannes for å bli døpt, sa han: *La det nå skje! Dette må vi gjøre for å oppfylle all rettferdighet* (Matt 3,15). Vi hører i evangeliene hvordan Jesus omtaler sin lidelse og død som sin dåp: *En dåp må jeg døpes med. Hvor nedtyngt jeg er til den er fullført!* (Luk 12,50). Jesu dåp kulminerte i hans død og oppstandelse. På korset sa han: *Det er fullbrakt.* Da hadde han oppfylt all rettferdighet. Gjennom sitt hellige liv og sin stedfortredende død hadde han vunnet rettferdigheten for oss.

Gjennom dåpen er vi forenet med Kristus. Dåpen gjør lidelseshistorien til vår livshistorie. Langfredag slutter med at vi er begravet med ham gjennom dåpen. Men det er ikke slutten på historien: *Har vi vokst sammen med Kristus i en død som er lik hans, skal vi være ett med ham i en oppstandelse som er lik hans.*

Stefan Hedkvist, Sverige

Den Lutherske Bekjennelseskirke

Kirkemøte 2025
Sted: Solgry i Sveio
1-3. august 2025

Tema: Jeg skammer meg ikke
over evangeliet (Rom 1,16) -
Aktuelle emner fra Romerbrevet

FREDAG 1. AUGUST

15.00 Foredrag av Tor Jakob
Welde: Evangeliet er Guds kraft
til frelse (Rom 1,1-17)

15.45 Kaffe

16.15 Foredrag av Lars
Borgström: Frafallet fra den
naturlige loven (Rom 1,18-32)
(Parallelt: barneundervisning)

17.15 Foredrag av Egil Edvard-
sen: Ingen blir rettferdig for
Gud ved lovgjeringer (Rom 2,1
- 3,20)

18.00 Kveldsmat

19.00 Kveldsgudstjeneste ved
Bjarte Edvardsen: Abrahams tro
på løftet (Rom 4,11-17)

LØRDAG 2. AUGUST

08.30 Frokost

09.30 Morgenandakt ved David
Edvardsen: Adam og Kristus
(Rom 5,12-21)

10.00 Kirkemøte (Parallelt:
barneundervisning)

12.00 Middag

13.00 Aktiviteter: Gokart, mini-
golf, kano etc.

15.00 Foredrag av Bjarte Ed-
vardsen: Samtidig rettferdig og
synder (Rom 7)

15.45 Kaffe

16.00 Foredrag av David Ed-
vardsen: Frelsesvisshet (Rom
8,28-39)

16.45 Foredrag av Lars
Borgström: Israel og kirken
(Rom 9-11)

18.00 Kveldsmat

19.00 Kveldssamling ved Lars
Borgström: Lina Sandells
sanger

SØNDAG 3. AUGUST

09.00 Frokost

10.00 Høymesse. Liturg: Egil
Edvardsen. Lars Borgström

holder preken over Rom 3,21-31
12.00 Middag

VELKOMMEN!

Påmelding til Egil Edvardsen
innen 30.juni

e-post: egil@luthersk-kirke.no
tlf.: 99039856

(OBS: Dersom noen ønsker
å kjøre gokart (kr. 150,- for 4
minutt - Aldersgrense 10 år), gi
beskjed innen 14. juni.)

Priser

Voksne: kr 1815,- for to overnat-
tinger og alle måltider

Barn og ungdom 0-18 år: Gratis

Eneromstillegg kr 500,-

Leie av sengetøy kr 150,-

Oppredd seng kr 200,-

Det er mulig å komme på dags-
besøk og betale for enkeltmålti-
der. (Solgry behøver beskjed om
alle måltider 7 dager før kirke-
møtet begynner.)

Se mer info om leirstedet
Solgry på www.solgry.com

Nytt medlem i Bibel och Bekännelses redaksjon

Lars Eliasson, mangeårig medlem av St Markus församling i Ljungby, er ny i redaksjonen for svenske og fellesnordiske Bibel og bekjennelse. Han erstatter Birgitta Erlands-son, som har arbeidet med utgivelsen av bladet siden 2002. Birgitta sier hun føler at det nå "trengs et yngre talent til dette oppdraget. Jeg trekker meg tilbake med mange gode minner fra det gode arbeidsfellesskapet i redaksjonen og med takknemlighet for å ha hatt en så stimulerende og meningsfull oppgave langt opp i pensjonsalder." Vi takker Birgitta for hennes store og fine innsats!

Kristenforfølgelse i Nigeria

Organisasjonen Open Doors International følger nøye med på kristenforfølgelse i alle verdens land. Man opererer med tre ulike kategorier: Høy grad av forfølgelse, Svært høy grad av forfølgelse, og Ekstrem grad av forfølgelse. Nigeria, hvor LBK har to søsterkirker, er i sistnevnte kategori. Forfølgelsen er desidert verst i de nordlige delstatene, hvor det er muslimsk sharialovgivning, mens de lutherske søsterkirkene våre holder til i de sørlige delene av Nigeria. Angrepene på kristne sprer seg imidlertid gradvis sørover.

Forfølgelsen av kristne på verdensbasis befinner seg på et rekordhøyt nivå. Ifølge Open Doors' beregninger lider 380 millioner kristne under forfølgelse. To av de tydeligste trekkene på World Watch List for 2025 er at volden mot kristne øker mange steder, og at økt kontroll og krav til registrering gjør at kirkene presses til å gå under jorden.

På de seks øverste plassene på listen finner vi Nord-Korea, Somalia, Jemen, Libya, Sudan og Eritrea. På 7. plass følger så Nigeria. Årsakene til at dette landet rangeres så høyt:

Nord i landet angriper den radikalisererte og islamistiske fulani-militsen jordbrukssamfunn og dreper hundrevis, og da spesielt kristne. Jihadistgrupper som Boko Haram og utbrytergruppen ISWAP (Islamic State West African Province) er også aktive i landets nordlige stater, der den føderale regjeringen har liten kontroll, og kristne og deres lokalsamfunn fortsetter å være mål for direkte angrep, seksuell vold og drap utført ved veisperringer.

Bortføring mot løsepenger er et fenomen som har økt betraktelig de siste årene. Voldshandlingene har også spredt seg til de sørlige statene. Nå har en ny jihadistisk terrorgruppe, Lakurawa, dukket opp i nordvest, bevæpnet med avanserte våpen – også de med en radikal islamistisk agenda. Lakurawa har en tilknytning til den voksende Al-Qaida-gruppen Jama'a Nusrat ul-Islam wa al-Muslimin, eller JNIM, som opprinnelig kommer fra Mali. (Open Doors International, 2025)

Antallet drap på kristne er langt høyere i Nigeria enn i noe annet land i verden, selv om det var en nedgang fra 4.118 i forfjor til 3.100 i fjor. Julen 2023 ble minst 295 kristne drept av over tre tusen Fulanikrigere som gikk til angrep på 38 ulike landsbyer i delstaten Plateau State. Ifølge en utførlig rapport fra Observasjonssenter for Religiøs Frihet i Afrika lagt fram i august 2024, drepte muslimske militante 16.769 kristne på kun fire år (mellom 2019 og 2023). Det tilsvarer 4192 drepte kristne i gjennomsnitt per år – eller én kristen drept på grunn av sin tro annenhver time.

Voldsmennene ødelegger også kirker, hjem og bondegårder. Og mange kristne opplever press for å konvertere til islam for å få tilgang til mat.

Angrepene har ført til masseforflytninger av kristne. Antallet internt fordrevne personer økte fra 1,1 millioner i 2014 til 3,4 millioner i 2023.

Til tross for disse alvorlige forholdene, har det internasjonale samfunnet i stor grad ignorert krisen og gitt utilstrekkelig med støtte og hjelp. I mange medier nedtones det at volden spesielt går ut over kristne.

I rapporten «No Road Home» (Ingen vei hjem) fra Open Doors i august 2024, beskrives det hvordan traumatiserte kristne barn sover i trær for å prøve å unngå å bli drept i løpet av natten, da fulanikrigerne vanligvis angriper.

En av de mange fordrevne, den kristne presten Benjamin Barnabas, som i fem år har bodd i telt, forteller om hvordan han og familien arbeidet på gården sin da militante fulanier kom med pistoler, macheter og kjepper og banket opp både ham og familiemedlemmene:

«Vi mistet alt vi hadde. Alt i hjemmet mitt og landsbyen min ble brent, jeg sto tomhendt tilbake. Vi er blitt fordrevet på grunn av vold. Nyhetsmediene er likegyldige til oss, vi blir værende i mørket – glemt, tilsidesatt.»

Våre to nigerianske søsterkirker

Christ the King Lutheran Church—Nigeria (CKLCN)

På 1920-tallet gikk en mann ved navn Jonathan Ekong på bibelskole i Qua Iboe på Nigerias sørkyst. Han begynte snart å virke som evangelist. Under et studieopphold i USA fikk han god kontakt med konfesjonelle lutherske synoder der. Det førte til at det i 1936 ble sendt ut amerikanske misjonærer til Nigeria. Kirker, skoler og et sykehus ble åpnet. Den lutherske kirken i Nigeria vokste raskt og fikk titusener av medlemmer. Men i 1969 valgte ni menigheter og tre pastorer i delstaten Akwa Ibom (ved den sørøstlige kyststripen) å bryte ut. Årsaken var den teologiske utglidningen innenfor Det lutherske verdensforbund og Missourisynoden, som nigerianerne hadde stått i nær kontakt med.

Det nye kirkesamfunnet tok navnet Christ the King Lutheran Church—Nigeria (CKLCN) og vendte seg til Wisconsin-synoden (WELS). CKLCNs formann studerte i 1974 ved WELS' teologiske seminar i Mequon, Wisconsin, og professorer fra USA kom flere ganger på besøk til Nigeria for å undervise. I 1981 ble det så erklært kirkefelleskap med WELS. Amerikanske gjestelærere fortsatte å komme på regelmessige besøk for hjelpe til med opplæring av nye pastorer.

All Saints Lutheran Church of Nigeria (ASLCN)

I 1991 valgte en gruppe menigheter fra en annen region av Nigeria å bryte med den opprinnelige lutherske nigerianske kirken på grunn av utviklingen i lære og praksis. De tok navnet All Saints Lutheran Church of Nigeria (ASLCN) og fikk sitt hovedkvarter i jordbruksbyen Ogoja, i den sørøstlige delstaten

Christ the King Lutheran Church

Cross River. De åtte første årene var deres 21 menigheter uten kontakt med andre lutherske kirker, og de følte seg litt alene i verden.

Men så en dag i 1998, i delstatshovedstaden Calabar, oppdaget ASLCNs formann en menighet tilhørende Christ the King Lutheran Church—Nigeria (CKLCN). I 1999 kom representanter fra CKLCN og WELS på besøk til Ogoja for å holde læresamtaler med ASLCN. Dette førte til at det snart ble erklært kirkefelleskap mellom disse samfunnene. De teologiske studentene fra ASLCN ble deretter flyttet over til CKLCNs seminar i Uruk Uso.

I 2025 har de to kirkesamfunnene til sammen ca 6000 medlemmer fordelt på ca 60 menigheter. I tillegg til gudstjenester, undervisning og evangelisering, foregår det også mye diakonalt arbeid. Med støtte fra hjelpeorganisasjonen WELS Christian Aid and Relief drives blant annet en medisinsk klinikk og et apotek.

Kilde: www.celc.info

Tor Jakob Welde

Se, hvilken kjærlighet

Bibelstudium over 1. Johannesbrev – del 7

Disse tingene har jeg skrevet til dere på grunn av dem som fører dere vill. Og dere, salven som dere har tatt imot fra ham, blir i dere, og dere trenger ikke at noen lærer dere. Nei, som salven hans lærer dere om alt, og den er sann og ingen løgn, og som den har lært dere, bli i ham. (1Joh 2,26-27).

Herren hadde lovet å sende Trøsteren, sannhetens Ånd, til sine disipler. Han skulle være og bli værende i dem for evig (se Joh 14,16-17). I prøvelsens stund trøster Johannes oss kristne med denne trøsterens trofasthet. Han formaner oss om å bli i evangeliet. Han forsikrer om at salven som vi har fra Kristus, Den Hellige Ånd som Kristus har sendt fra Faderen (se Joh 15,26), ikke skal bli tatt fra oss. Dermed vil ikke Antikrist kunne villed oss og den onde som har sendt ham, ikke kunne røre oss (se 1Joh 5,18).

Og vi trenger ikke at noen lærer oss. Mange falske profeter er gått ut i verden som vil overbevise kristne om at det de har hørt fra begynnelsen av, er utilstrekkelig for den kristne troen. Men salven som vi har fått, lærer oss at vi ikke trenger noen annen lærer enn ham, Den Hellige Ånd, som taler til oss i evangeliet. La oss derfor holde øye med dem som skaper splittelse og fører andre til fall ved å gå imot den lære vi har tatt imot, og holde oss unna dem (Rom 16,17).

Riktignok trenger vi kristne noen som underviser oss i sannhetens ord. Johannes selv gjør jo dette i dette brevet. Han underviser kristne i alle aldre, fedrene, ungdommen og barna. Ånden bruker de kristne til å bevare, oppbygge og styrke hverandre med ordet.

Men slike lærere som lærer noe nytt, noe som ikke fins i det gamle evangeliet og som salven ikke har vitnet om, trenger vi ikke. Kunnskapen vi trenger både til tro og liv, fins allerede i Bibelen. Og salven, Den Hellige Ånd, lærer oss alt. Han viser oss hvorvidt det vi lærer, det vi hører og leser, stemmer overens med det vi har hørt fra begynnelsen av.

At vi lutheranere bekjenner oss til alle bekjennesskriftene i Konkordieboken av 1580, kommer av at salven viser og overbeviser oss om at de stemmer overens med Guds ord. Nettopp ved Guds ord viser og overbeviser den oss om dette.

Salven er sann og ingen løgn. Fra sannheten kommer bare sannhet. Om en lære er sann eller løgn, forstår vi ved å undersøke om den stemmer overens med ordet vi har hørt fra begynnelsen, apostlenes og profetenes grunnvoll, og med salven som Gud har utøst i alle kristnes hjerter. Salven, Ånden, stemmer alltid overens med ordet. Så hvis hjertet

lærer oss noe i strid med Bibelen, kan vi med sikkerhet slå fast at det ikke er Ånden.

Johannes oppfordrer oss til å bli i Kristus slik salven har lært oss. Vi blir værende i ham ved samme middel som vi kom til ham ved i begynnelsen, evangeliet. Ved å høre og ta vare på det blir vi i Kristus.

Og nå, barn, bli i ham, slik at vi har frimodighet når han åpenbarer seg og ikke blir gjort til skamme av ham når han kommer (1Joh 2,28).

Johannes gjentar den viktige oppfordringen til sine barn om å bli i Kristus. Når vi blir i ham, blir han også i oss, som han selv sier (se Joh 15,4). Ved evangeliet har vi visshet om at ingenting kan skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre (Rom 8,38.39).

Ved å bli i evangeliet vil vi ha frimodighet når Kristus åpenbarer seg og ikke bli gjort til skamme når han kommer. Ved hans blod har vi frimodighet, for det rens oss for all synd. «Den som tror på ham, blir ikke til skamme» (Rom 9,33).

Når dere vet at han er rettferdig, forstår dere at også hver den som utøver rettferdighet, er født av ham (1Joh 2,29).

Sønnen er likesom Faderen rettferdig. Gud er lys (1Joh 1,5). Sønnen er lys av lys. Han er bildet av Guds vesen (Hebr 1,3). Hver

den som gjør det som er rett, «er født av ham», sier Johannes. Han sikter til Guds Sønn, Jesus Kristus. Som Johannes nettopp har slått fast (se v. 20 og 27), har vi fått salven, Den Hellige Ånd, av Sønnen, altså ikke bare av Faderen. Ånden går ut både fra Faderen og Sønnen. Som ofte ellers framhever Johannes her Jesu guddom. Han slår fast at han er opphavet til vår nye fødsel.

Hver den som gjør det som er rett, er født av ham. Å gjøre det som er rett vil si å ferdes rett for Gud, å vandre etter hans bud. Det er verdt å merke seg at vi ikke blir født på ny ved å gjøre det som er rett. Nei, først blir vi født på ny, så gjør vi det som er rett.

Om vi ikke først var født på ny, hadde vi ikke kunnet gjøre det som er rett. For det som er født av kjøtt, er kjøtt (Joh 3,6). Men hver den som er født av Gud, vandrer med glede etter Guds bud. Det er en naturlig følge av den nye fødselen. Troens rettferdighet fører til livets rettferdighet. «Jeg legger min lov i deres sinn og skriver den i deres hjerte... For jeg vil tilgi skylden deres og ikke lenger huske synden» (Jer 31,33.34).

Se, hvor stor kjærlighet Far har vist oss: Vi får kalles Guds barn, ja, vi er det. Verden kjenner oss ikke, fordi den ikke kjenner ham (1Joh 3,1).

Se, hvor stor kjærlighet Far har vist oss. Bokstavelig står det: «gitt oss». Guds gave er det at han kaller oss sine barn.

Det er ikke bare noe han kaller oss slik mennesker kaller hverandre for noe de ikke er. Gud kaller oss for det vi er, hans barn, for at vi skal vite at vi er det.

Men hvordan kan vi være Guds barn? Av naturen er vi vredens barn. Skylden skiller oss fra vår Gud. Gud kaller oss sine barn på grunn av sin Sønn. Han er vår stedfortreder. Gud sier om ham: «Dette er min Sønn, den elskede, i ham har jeg min glede» (Matt 3,17). Ved ham har Gud forson-

seg med oss. «Gud var i Kristus og forsonte verden med seg selv, så han ikke tilregner dem deres misgjerninger» (2Kor 5,19). Vi er elsket i Den elskede (se Ef 1,6). Han vant vår barnerett hos Gud. Han ble stilt under loven for å kjøpe fri dem som var under loven, så vi skulle få retten til å være Guds barn (se Gal 4,4-5).

At Kristus har vunnet vår barnerett hos Gud, viser han ved å kalle oss brødre: «Jeg vil forkynne ditt navn for mine brødre» (Sal 22,23). Etter å ha blitt reist opp fra de døde, sa han til kvinnene som nettopp hadde funnet graven hans tom: «Gå og si til mine brødre» (Matt 28,10). Apostelen Paulus slår fast: «Er vi barn, er vi også arvinger. Vi er Guds arvinger og Kristi medarvinger» (Rom 8,17).

Verden kjenner ikke oss fordi den ikke kjenner Gud. Verden kjenner ikke Guds kjærlighet. Derfor kan den ikke forstå hvordan vi, som åpenbart er syndere, samtidig kan være Guds barn. Den kan ikke forstå hvordan et menneske kan være synd og rettferdig samtidig. Om Gud ikke hadde åpenbart sin kjærlighet for oss, hadde ikke vi heller fattet det. Vi hadde dratt samme slutning som verden: Vi er syndere, altså kan vi ikke være Guds barn.

Johannes imøtegår denne anfektelsen. Verden kjenner ikke oss fordi den ikke kjenner Gud. Guds visdom, evangeliet, er skjult for verden. Gud har skjult den for de vise og kloke. Verden spør: Hvis evangeliet virkelig var sant, hvorfor er det da så mange hellige, lærde, vise og mektige som ikke har trodd på det? «Men for dem som er kalt... er Kristus Guds kraft og Guds visdom. For Guds dårskap er visere enn menneskene, og Guds svakhet er sterkere enn menneskene» (1Kor 1,25). «Dere er hans verk i Kristus Jesus, han som er blitt vår visdom fra Gud, vår rettferdighet, helliggjørelse og forløsning» (1Kor 1,29).

Mine kjære. Nå er vi Guds barn, og det er ennå ikke åpenbart hva vi skal bli. Men vi vet at når det åpenbares, skal vi bli lik ham, for vi skal se ham som han er (1Joh 3,2).

Vi er allerede Guds barn, ikke først en gang i framtiden. Dette «allerede» er en kontrast til «ikke enda» i neste setning: «Det er enda ikke åpenbart hva vi skal bli.»

Vi befinner oss i en «allerede, men ikke enda»-tilstand. Vårt liv er skjult med Kristus i Gud (Kol 3,3). Det er skjult under korset. Men når han kommer igjen, skal vi bli lik ham. Kroppene og sjelene våre skal bli fullkomne. Vi blir syndfrie, uforgjengelige, udødelige.

«Det blir sådd i forgjengelighet, det står opp i uforgjengelighet. Det blir sådd i vanære, det står opp i herlig glans. Det blir sådd i svakhet, det står opp i kraft» (1Kor 15,42-43). «På samme måte som vi har båret det jordiske menneskes bilde, skal vi også bære den himmelskes bilde» (1Kor 15,49).

Vi skal se Jesus som han er. Han er Gud, kongenes konge, herrenes herre, har all makt i himmel og på jord. Han styrer denne verden til sin kirkes beste og vårt liv til vårt evige vel.

Foreløpig ser vi i et utydelig speil. Våre fiender, vår gamle natur, verden og djevelen, gjør det vanskelig for oss å se klart hvem Jesus er og hvem vi er på grunn av ham.

Men en dag skal vi se ham, og da vil vi se klart. «Nå forstår jeg stykkevis, da skal jeg erkjenne fullt ut, slik Gud kjenner meg fullt ut» (1Kor 13,12).

Vi skal se vår gjenløser ansikt til ansikt. «Mine øyne ser, det er jeg som får se ham, ikke en fremmed. Mitt indre fortæres av lengsel» (Job 19,27).

David Edvardsen

Hvordan skal vi bruke Bibelens lære om de siste tider?

De siste tider – del 29

I forrige artikkel i denne serien om de siste tider (Bibel og Bekjennelse 3/2024) så vi på noen viktige ting når det gjelder hva alt det som Bibelen sier om de siste tider, betyr for livet vårt her og nå. Vi vil leve vårt liv i omvendelsen, vi vil fortrøste oss til Jesus alene og vi vil stå faste i troen inntil enden. Men Bibelen sier mer om hvordan vi skal bruke vår ventetid på jorden.

Vi vil bruke gavene våre trofast og flittig

Like før beskrivelsen av den siste dommen i Matt 25,31ff, finner vi lignelsen om talentene (Matt 25,14-30). I lignelsen overlater herren forskjellig mengde med talenter til tjenerne sine før han skal dra utenlands. Én fikk fem talenter, en annen to talenter og en tredje én talent. To av tjenerne drev handel med talentene slik at de fordoblet verdien. Den tredje tjeneren gravde sin talent ned i jorden slik at da herren kom tilbake, hadde denne tjeneren ikke tjent noe som helst. De to førstnevnte tjenerne fikk ros av sin herre for sin troskap, og de fikk stor belønning. Den tredje tjeneren, derimot, ble kastet «ut i mørket utenfor, der de gråter og skjærer tenner» (v 30). Med denne lignelsen vil Jesus lære oss at vi, i lys av dommens dag, skal bruke våre gaver trofast. Enten Gud har gitt oss mange gaver eller færre gaver, skal vi bruke dem flittig og trofast. Bibelen sier at enhver skal holdes ansvarlig for hvordan vi har forvaltet det Gud har gitt oss

her på jorden, enten det er tiden, talentene eller eiendelene.

Siden Gud har gitt oss forskjellige gaver og oppgaver i livet, og siden han har utrustet oss med ulike fysiske og mentale evner og anlegg, vil han heller ikke forvente at alle bidrar likt. Men han forventer at alle bruker det de har fått trofast. Den som jobber på fabrikk, skal gjøre det trofast og plikttoppfyllende med de krefter og evner Gud har gitt ham. Det samme skal den som er bonde eller lærer. Ja, uansett hvilket yrke eller hvilken oppgave vi har fått, skal vi gjøre det med troskap. For alle må avlegge regnskap for hvordan de har brukt gavene og livet sitt. Dette gjelder alle mennesker, uten unntak, også ikke-troende, for alle har fått noe av Gud.

Også de som underviser i Guds ord, må stå til ansvar for sin tjeneste i Guds rike. Vi leser i Hebreerbrevet: «*Vær lydige mot lederne deres og rett dere etter dem! For de våker over sjelene deres og skal en gang avlegge regnskap*» (Hebr 13,17). Og Jakob skriver: «*Ikke mange av dere bør bli lærere, mine brødre, for dere vet at vi lærere skal få så mye strengere dom*» (Jak 3,1).

Gud vil at vi skal forvalte de gaver han har gitt oss, klokt og trofast. Men det betyr ikke at vi skal samle oss så mange skatter her på jorden som vi bare klarer. Vårt fokus i forvalterskapet skal ikke være å øke vår egen rikdom mest mulig. Derimot skal vi bruke vårt jordiske gods slik at det kan bli til velsignelse for evangeliets

utbredelse og til hjelp for andre mennesker som er i nød. Jesus formaner alle troende: «*Dere skal ikke samle skatter på jorden, hvor møll og mark ødelegger, og hvor tyver bryter inn og stjeler. Men dere skal samle skatter i himmelen, der verken møll eller mark ødelegger og tyver ikke bryter inn og stjeler*» (Matt 6,19-20). Paulus skriver: «*De skal gjøre godt, være rike på gode gjerninger, være gavmilde og dele med andre. Slik samler de seg en skatt som blir en god grunnvoll for fremtiden, så de kan vinne det virkelige livet*» (1 Tim 6,18-19).

Luther skal en gang ha blitt spurt om hva han ville gjøre om han visste at dommens dag skulle komme dagen etter. Han skal da ha svart: «Om jeg visste at verdens ende kommer i morgen, ville jeg likevel plante et epletre i dag.» Det har ikke vært mulig for forskerne å finne ut hvor Luther sier dette, så det er antakelig bare en anekdote. Likevel gjengir det en bibelsk sannhet og er et uttrykk for det Luther sto for. I lys av dommens dag skal vi fortsette med trofast å gjøre det Gud har satt oss til her på jorden.

I forsamlingen i Tessalonika var det sannsynligvis noen troende som sluttet å arbeide fordi de ville vente på Jesu gjenkomst. Paulus formante dem skarpt, og sa at alle skulle «arbeide i det stille og spise sitt eget brød»: «*Vi hører nemlig at noen blant dere ikke holder orden på livet sitt; de arbeider ikke, de bare går og driver. Slike folk pålegger og formaner vi i Herren Jesu Kristi navn at de skal arbeide i det stille og spise sitt eget brød*» (2 Tess 3,11-12). Gud vil at vi skal

være flittige og bruke gavene våre helt til den siste dagen. «Hvem er da den tro og kloke tjeneren som herren har satt over de andre tjenerne for å gi dem mat i rett tid? Lykkelig er den tjeneren som herren finner i arbeid med dette når han kommer tilbake!» (Matt 24,45-46).

Vi vil ikke henge våre hjerter til denne verden

Bibelens lære om dommens dag påvirker hvordan vi betrakter denne verden. For det første lærer Bibelen oss at denne verden er et fantastisk skaperverk av Gud. Selv om det er blitt merket av synden, ser vi fortsatt Guds underfulle gjerninger omkring oss. Som forvaltere skal vi ha omsorg for denne verden og forvalte den klokt. Men Bibelens lære om dommens dag gir oss også et annet og betydningsfullt perspektiv på verden. Vi vet at den ikke skal bestå for alltid. Den er forgjengelig og går mot sin undergang. Det er klart at en slik bevissthet former vårt syn på verden. Salmisten sier: «Du grunnla jorden i gammel tid, himmelen er et verk av dine hender. De skal gå til grunne, men du består. De skal slites ut som klær, du skifter dem ut, og de er borte» (Sal 102,26-27). Og Peter skriver: «Men Herrens dag skal komme som en tyv. Da skal himmelen forgå med et rungende drønn, elementene skal komme i brann og bli fortært, og jorden og alle gjerninger som er gjort på jorden, skal ikke mer finnes til» (2 Pet 3,10).

Dette livet på jorden er bare som en ventetid på noe mye, mye bedre. Vi er bare som fremmede og gjester her. Vårt egentlige hjem er et annet sted. Vi skal derfor ha den samme holdningen til dette livet, som vi har når vi tar inn på et hotell for å bo der for en natt eller to. «Dere påkaller Gud som far, han som ikke gjør forskjell på folk, men dømmer enhver etter hans gjerninger. Da må dere også leve i gudsfrykt den tiden dere ennå er her som fremmede» (1 Pet 1,17).

Luther skriver: «Siden dere ikke er av denne verden, skal dere oppføre dere som en fremmed i et vertshus som ikke har sine eიდeler der, men bare får mat som han betaler for. For her er det bare et stoppested hvor vi ikke kan bli værende. Vi må fortsette på vår reise. Derfor skal vi bruke jordisk gods til ingenting annet enn mat og klær. Til slutt skal vi forlate dette stedet og reise til et annet land. Vi er borgere i himmelen; på jorden er vi bare pilegrimer og gjester.»

Selvfølgelig skal vi få lov til å nyte av alle de gaver Gud gir oss her på jorden. Men vi må ikke holde for sterkt grep på dem. Vi må alltid være forberedt på at vi må slippe alt det vi har. For dit vi skal, kan vi ikke ta noe med oss. Paulus skriver til korinterne: «For det sier jeg, brødre: Det er stadig kortere tid igjen. Fra nå av skal de som har kone, være som om de ingen hadde, de gråtende som om de ikke gråt, de glade som om de ikke gledet seg, de som kjøper noe, som om de ikke eide det, og de som bruker verdens goder, som om de ikke brukte dem. For verden slik den nå er, går under» (1 Kor 7,29-31).

Det er ikke lett å ha en slik holdning til denne verden, spesielt ikke i våre samfunn som er så materialistiske. Det skal en sterk tro til å stå imot og ikke bli påvirket av omgivelsene. Men vi må be Gud om at han må gi oss dette perspektivet og ha de rette prioriteringer og det rette fokus i livet. Vi trenger hele tiden Paulus' påminnelse: «Vi har ikke det synlige for øye, men det usynlige. For det synlige tar slutt, det usynlige er evig» (2 Kor 4,18).

Vi klager ikke over den urett vi møter i verden

Bibelens lære om de siste tider hjelper oss også når vi møter urett her i verden. Kristne blir ofte møtt med løgnaktige anklager fra verden. Og ofte må kristne se på hvordan det går de ugudelige vel, mens de selv må lide under

korset. Bibelen hjelper oss til å tåle alt dette fordi den viser oss at til slutt skal det bli en fullkommen rettferdighet. Gud er rettferdig. Han tåler ikke urettferdighet. Vi kan derfor stole på at han vil gi oss rettferdighet til slutt. Han vil gi oppreisning til alle dem som med urett har lidt forfølgelser og nød for sin tros skyld. De som gjør urett, skal en gang måtte svare for sin urett: «For han kommer og skaper rett på jorden. Han skal dømme verden med rettferd og folkene med rett» (Salme 98,9). «For dette er rettferdig i Guds øyne: Når noen voldet dere trengsler, skal han gjengjelde med trengsler, og dere som møter trengsler, skal han gi lindring sammen med oss. Slik blir det når Herren Jesus åpenbarer seg fra himmelen sammen med sine mektige engler» (2 Tess, 1,6-7).

Når vi lever i troen på at Jesus skal komme igjen for å dømme levende og døde og opprette all rettferdighet, betyr det at vi ikke trenger å strebe etter å gjøre dette selv. Den urett som vi må lide, kan vi overlate til Gud å ordne opp i. Bibelen sier at vi ikke skal hevne oss, men overlate hevn til ham. Vi kan gjøre som Jesus gjorde da han ble urettferdig behandlet, og de kom med mange uriktige anklager mot ham. Paulus skriver: «Ta ikke hevn, mine kjære, men overlatt vreden til Gud. For det står skrevet: Hevnen hører meg til, jeg skal gjengjelde, sier Herren» (Rom 12,19). Og Peter skriver: «Det var jo dette dere ble kalt til. For Kristus led for dere og etterlot dere et eksempel, for at dere skulle følge i hans spor. Han gjorde ingen synd, og det fantes ikke svik i hans munn. Han svarte ikke med hånt når han ble hånt, han truet ikke når han led, men overlott sin sak til ham som dømmer rettferdig» (1 Pet 2,21-23).

(forts. neste nr.)

Egil Edvardsen

RETURADRESSE: Egil Edvardsen, Solåsveien 20,
4331 Ålgård

Sannhetens konge

«Du er altså konge?» sa Pilatus. «Du sier at jeg er konge», svarte Jesus. «For å vitne om sannheten er jeg født, og derfor er jeg kommet til verden. Hver den som er av sannheten, hører min røst» (Joh 18,37).

Pilatus svarte på Jesu utsagn med det kjente, litt spydige spørsmålet: «Hva er sannhet?» (Joh 18,38). Mange i dag stiller det samme spørsmålet. Alle ser ut til å ha en agenda, og det kan være vanskelig å vite om vi får sannheten, en del av sannheten eller en frekk løgn.

Hvor skal vi da gå for å finne sannheten? Mange her i verden hevder å ha sannheten. Hvordan kan vi vite hvem som er til å stole på?

Takk Gud for at når det gjelder vår frelse er det ingen tvil om sannheten. Jesus hevdet at han forkynte sannheten, og han bekreftet det ved å stå opp fra de døde. Hadde Jesus løyet, om så bare én gang, ville han blitt værende død i graven. Men Jesus, vår konge, sto opp fra de døde – et sikkert bevis på at det han sier virkelig er sannheten.

Hva er da sannheten? Jesus sa at hver den som syndet, er syndens slave (Joh 8,34). På grunn av vår syndige natur var vi bundet med åndelige lenker og hadde bare lyst til det syndige. Vi hadde ingen annen mulighet. Denne syndigheten innebar også at vi var dømt til evig adskillelse fra Gud.

Jesus kom ikke til verden bare for å fortelle oss om de fryktelige konsekvensene av syndene våre, men også for å befri oss fra dem. Han sa at dersom Sønnen frigjør deg, da blir du virkelig fri (Joh 8,36). Det er dette Jesus gjorde for deg! Han satte deg fri fra synden, fra døden og fra djevelens makt!

Jesus tok hver eneste synd med seg til korset og led Guds vrede over synden i vårt sted. Jesus vasket oss rene fra alle syndens flekker da vi ble forenet med ham i den hellige dåpen. Jesus brøt de lenkene som bandt oss, ved å sende Den Hellige Ånd for å skape tro i hjertene våre, en tro som stoler på sannheten. Jesus gjorde alt dette for deg, for å gjøre deg til sin egen og for at du skulle leve under ham i hans rike.

For en fantastisk sannhet! Jesus ga avkall på alt fordi han ønsket at du og jeg skulle få leve sammen med ham i hans kongerike!

Kjære Herre Jesus, takk for at du har åpenbart sannheten om min synd og om hvordan du har frelst meg. Hjelp meg å alltid stole på det du sier, for dine ord er sannhet og gir evig liv. Amen.

Fra Meditations